

oorzaak van het overlijden. Wanneer zal men nu wél, wanneer niét tot subtemporale decompressie overgaan? Ook FRAZIER meent, dat men meestal wel de beslissing moet nemen 24 uren na het trauma. De lijdens, die vóór die tijd sterven, hetzij door macro- of microscopische haarden, zouden toch wel niet te redden zijn.

De uitkomsten van de lumbale punctie en de pupilveranderingen zijn zeer onstandvastig. Het gaat echter niet aan, gelijk velen doen, als routine in te grijpen na die 24 uren, want de meerderheid der lichte gevallen herstelt spontaan. In de tusschengroep, die hij echter niet nader bepaalt, moet men opereeren.

L. J. J. MUSKENS.

De bewegelijkheid van Guineesche biggetjes. — Deze bewegelijkheid is zeer groot: in 24 uur voeren zij gedurende meer dan 21 uur bewegingen uit, terwijl de overblijvende uren als rustpoozen van enkele minuten over het etmaal verdeeld zijn (EDITH. E. NICHOLLS, *The Journal of Comparative Psychology*, August 1922). Niemand heeft ooit een Guineesch biggetje zien slapen. Er is geen verschil tusschen het gedrag dezer dieren bij dag en bij nacht, maar in het licht zijn zij iets minder bewegelijk dan in het donker. Verhooging van de temperatuur der omgeving boven de normale remt de bewegelijkheid. Blijkbaar heeft het Guineesche biggetje geen rust of slaap noodig; eten speelt daarentegen een zeer belangrijke rol en volstaat om de dieren op peil te houden. Kunstmatig werd de evenwichtstoestand verstoord door Guineesche biggetjes in een draaiende kooi te dwingen tot het afleggen van groote afstanden, waarbij zij eenige grammen aan gewicht verloren. Deze toestand van uitputting overwonnen de dieren door eenige uren onafgebroken te eten. Door vergelijking van deze feiten met andere gegevens betreffende Guineesche biggetjes, als ademcoëfficiënt, lichaamstemperatuur, stofwisselingscijfers, levensduur, zou men misschien een verklaring voor het eigenaardige gedrag der dieren kunnen vinden, hetgeen zou kunnen bijdragen tot de kennis van het begrip vermoeienis.

L. KAISER.

Lenstroebeling na voeding met thallium. — Reeds vele jaren heeft prof. A. BUSCHKE, huidarts te Berlijn, zich beziggehouden met onderzoekingen over den biologischen invloed van het metaal thallium op dieren. Het is aanbevolen, in den vorm van het azijnzure zout, als middel om het nachtzweet bij teringlijders tegen te gaan en daarbij is gebleken, dat het soms uitvallen der haren ten gevolge had. Bij voeding van proefdieren er mede was het dan ook mogelijk om plaatselijke of algemeene kaalheid te verkrijgen. BUSCHKE wil dat toeschrijven aan beschadiging der klieren met inwendige afscheiding, vooral omdat de kaalgeworden dieren in groei achterbleven bij hun tijdgenooten en ook de geslachtsdrift verminderde. Uit zijn verdere proeven, die BUSCHKE verrichtte met zijn assistent B. PEISER, is hij inderdaad tot het besluit gekomen, dat wij in thallium een specifiek vergift der klieren met inwendige afscheiding moeten zien. Nadat hij in zijn vroegere proeven ook wel gebruik heeft gemaakt van inspuitingen, heeft hij later daarvan afgezien, omdat de uitkomsten met het mengen van opgelost azijnzuur-thallium in het